

**WIELKOPOLSKI
WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ**

Poznań, 12 lutego 2026 r.

NR.8361.127.2025

KOMPUTRONIK SPÓŁKA AKCYJNA
ul. Wołczyńska 37
60-003 Poznań
AE:PL-57797-52318-CBCAF-25

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 91 pkt 26 lit. c i d w zw. z art. 92 pkt 5 oraz w zw. z art. 93 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 573), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy **KOMPUTRONIK SPÓŁKA AKCYJNA**, ul. Wołczyńska 37, 60-003 Poznań, NIP: 9720902729, karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych 00/100), za niewykonanie obowiązków określonych w art. 39 pkt 2 i art. 39 pkt 3 ustawy.

Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorca zobowiązany jest wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań:

96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził, w dniach od 18 do 25 lipca 2025 r., kontrolę w salonie firmowym Outlet Komputronik, ul. Krzysztofa Kolumba 8, 62-052 Komorniki, prowadzoną przez przedsiębiorcę **KOMPUTRONIK SPÓŁKA AKCYJNA**,

ul. Wołczyńska 37, 60-003 Poznań, NIP: 9720902729. Celem kontroli było sprawdzenie przestrzegania przez dystrybutora przepisów określonych w art. 37 i art. 39 ustawy.

W zakresie objętym kontrolą stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ustawy, nie uwidoczniał w miejscu sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Na tablicy informacyjnej znajdującej się na sali sprzedażowej, kontrolowany uwidoczniał 1 punkt odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, jednakże ustalono, że firma znajdująca się pod wskazanym adresem nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Ponadto kontrolą objęto 5 produktów w zakresie informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy oraz zapisu o potencjalnych szkodliwych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi, wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, wynikających z art. 39 pkt 3 ustawy.

W odniesieniu do 3 produktów, tj. drukarka HP Smart Tank 585, kod S/N: CN44B65KD9, słuchawki Philips TAH32090, kod: 4895229139718 oraz głośnik Creative Sound Blaster GS3 kod: 5390660196140 stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy, udostępniał na rynku sprzęt, przy którym brak było informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Zgodnie z treścią art. 39 pkt 2 ustawy, dystrybutor zobowiązany jest do „umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

Natomiast w myśl art. 39 pkt 3 ustawy, dystrybutor zobowiązany jest do „udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.”

Jak wynika z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy, „Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.”

Wobec powyższego stwierdzono nieprzestrzeganie przez kontrolowanego przedsiębiorcę obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 i 3 ustawy.

Jak wynika z art. 91 pkt 26 lit. c ustawy „Administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

Natomiast zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. d ustawy „Administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy.”

Zgodnie z treścią art. 92 pkt 5 ustawy, administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł. W myśl art. 93 ust. 5 ustawy, „W przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.”

Wobec powyższego, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, pismem z dnia 12 stycznia 2026 r., znak NR.8361.127.2025 zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c i d ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i co do przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 93 ust. 3 ustawy oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe, w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację zasady czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym, o której mowa w art. 10 § 1 Kpa.

Pismem z dnia 26 stycznia 2026 r., strona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie, w którym wskazano, że:

- kontrola obejmowała zakres szerszy aniżeli obowiązki wskazane w art. 39 ust. 2 oraz art. 39 ust. 3 ustawy. Weryfikacja wykonywania przez kontrolowanego przepisów ustawy dotyczyła również obowiązków skazanych w art. 37 ust. 1-4 ustawy;
- obowiązek, o którym mowa w art. 39 pkt 2 ustawy, wskazuje wyłącznie na obowiązek umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o tego rodzaju punkcie zbierania zużytego sprzętu. Wobec takiej treści brzmienia przepisu, należałoby uznać, że obowiązek ten został przez kontrolowanego faktycznie spełniony. W ocenie przedsiębiorcy ww. przepis nie wskazuje żadnych dodatkowych wymogów,

w tym weryfikacji punktu zbierania zużytego sprzętu, w szczególności w zakresie odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, czy też regularności przeprowadzania tego rodzaju weryfikacji;

- we wskazanym przez kontrolowanego punkcie przy ul. Wiśniowej 30, 62-052 w Komornikach,

... a punkt ten znajduje się w odległości zaledwie ok. 3,5 km od najbliższego Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych przy ul. Kolejowej w Plewiskach, który taki sprzęt przyjmuje. Zdaniem przedsiębiorcy „ewentualny kupujący, zainteresowany oddaniem zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego zostałby z całą pewnością odesłany pod właściwy adres punktu odbioru zużytego sprzętu”;

- Komputronik S.A. w swojej ofercie ma kilkadziesiąt tysięcy różnych produktów, dostarczanych przez różnych producentów, importerów lub dostawców. Wypełnienie tego obowiązku w sposób wskazany przez Inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu wiązałoby się z każdorazowym otwarciem oryginalnie zapakowanych produktów. Strona wskazała, że w takim przypadku konsumenci mogliby nabrać wątpliwości, czy sprzedawane przez Komputronik S.A. produkty są nowe i nieużywane skoro nie są oryginalnie oklejone taśmą;
- kontrolowany w trakcie przeprowadzanej kontroli przeprowadził działania naprawcze.

W związku z powyższym, strona wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Odnosząc się do powyższego organ wskazuje, iż kontrola została przeprowadzona na podstawie upoważnienia numer NR.8361.127.2025 z dnia 18 lipca 2025 r., w którym został określony zakres przedmiotowej kontroli obejmujący sprawdzenie przestrzegania przepisów art. 37 i 39 ustawy. Zakres przeprowadzonej kontroli wskazano również w piśmie 12 stycznia 2026 r., znak NR.8361.127.2025 w przedmiocie zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Wobec powyższego okoliczność, że kontrola dotyczyła również przestrzegania obowiązków uregulowanych w art. 37 ust. 1-4 ustawy, stanowi okoliczność bezsporną.

Ponadto zgodnie z treścią art. 39 pkt 2 ustawy, dystrybutor zobowiązany jest do „umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.”

W wyniku kontroli stwierdzono, że przedsiębiorca nie uwidoczniał w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, tym samym kontrolowany nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy. Okoliczność ta została odnotowana w protokole kontroli, do którego strona nie wniosła uwag w ustawowym trybie, o czym została pouczona w treści protokołu. Ponadto mające wysoce subiektywny charakter zapewnienie przedsiębiorcy, że konsument zgłaszający chęć oddania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zostałby pokierowany przez obsługę sklepu kontrolowanej spółki, do właściwego punktu odbioru, nie ma żadnego wpływu na brak spełnienia przez przedsiębiorcę ustawowego obowiązku informacyjnego, uregulowanego w art. 39 pkt 2 ustawy.

Również argument strony w zakresie niemożności realizacji dyspozycji art. 39 pkt 3 ustawy, uznać należy za całkowicie chybiony. Norma prawna zawarta w ww. przepisie, wskazuje na obowiązek załączania do sprzętu przeznaczonego do gospodarstw domowych informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy, przy czym ustawodawca pozostawia przedsiębiorcy dowolność w zakresie jego realizacji. To od przyjętego w danym punkcie sprzedaży standardzie udostępniania sprzętu do sprzedaży, zależy sposób realizacji obowiązków ustawowych, a zatem nie jest z całą pewnością przesądzone, że musi się to odbywać z naruszeniem integralności opakowania towaru. Okoliczności podjęcia działań naprawczych zostały natomiast uwzględnione przez organ przy ustalaniu wymiaru administracyjnej kary pieniężnej.

Organ w toku postępowania ustalił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 93 ust. 4 ustawy. Strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można było od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć.

Ponadto, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że nie zachodzą w sprawie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że „Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub

prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.”

Organ ustalił, że w przedmiotowej sprawie, nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W sprawie doszło wprawdzie do zaprzestania naruszania prawa, jednak nastąpiło to dopiero na skutek kontroli. Ponadto okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej. Waga naruszenia prawa w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, gdyż kontrolowany nie dopełnił nałożonego na niego obowiązku określonego w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Przedsiębiorca uchybił zatem realizacji celów ustawy w zakresie ochrony środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Strona prowadząc profesjonalną, specjalistyczną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze. Jednocześnie, fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Zgodnie z jego brzmieniem, przesłanka zaprzestania naruszania prawa musi zatem wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia, co nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona postępowania, prawidłowo pouczonej o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła również żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa, *„W przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:*

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.”*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona zaprzestała naruszania prawa. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne poinformowanie konsumentów zgodnie z treścią art. 39 pkt 2 i 3 ustawy. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowych informacji tym konsumentom, którzy nie otrzymali wymaganych informacji i opuścili punkt sprzedaży prowadzony przez stronę. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z treścią art. 93 ust. 3 ustawy, „Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.”

Dokonując zatem oceny stopnia szkodliwości naruszenia należy stwierdzić, że naruszenie to miało istotny charakter. Nałożone przepisami ustawy wymogi informacyjne ukierunkowane są, jak wynika z sejmowego uzasadnienia projektu ustawy („Ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie lub ograniczanie niekorzystnych skutków wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania tymi odpadami oraz przez ograniczanie ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności takiego wykorzystania, a w konsekwencji zapobiec porzucaniu niebezpiecznych odpadów w miejscach do tego nieprzystosowanych i zminimalizowaniu nielegalnego demontażu zużytego sprzętu powodowanego chęcią uzyskania zysku ze sprzedaży odpadów do tzw. „punktów skupu

złomu”), na ochronę szeroko pojętego środowiska naturalnego, a w konsekwencji również zdrowia ludzi. Niezrealizowanie ustawowych obowiązków wpływa niekorzystnie na zachowania konsumentów, w szczególności, z uwagi na brak informacji o punktach odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych.

W przypadku zakresu i rodzaju naruszenia należy podnieść, że kontrolowany nie dopełnił obowiązku określonego w art. 39 pkt 2 i 3 ustawy, który nakłada na przedsiębiorcę obowiązki informacyjne o szerokim i istotnym rodzajowo charakterze.

Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki informacyjne dystrybutora, obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność kontrolowanego przedsiębiorcy, uwzględniono, że nie był on dotychczas karany z tytułu naruszenia przepisów ustawy. Organ wziął także pod uwagę fakt, iż strona jeszcze przed zakończeniem kontroli podjęła działania naprawcze mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy ustawowego wymiaru kary w wysokości 5.000,00 zł.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zdecydował zatem jak w sentencji.

Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 111 z późn. zm.). Wyżej wskazaną karę pieniężną na podstawie art. 93 ust. 6 ustawy, przedsiębiorca zobowiązany jest wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podany w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stanie się ostateczna. Zgodnie z treścią art. 93 ust. 7 ustawy, należności z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa oraz art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 229 z późn. zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego

- Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9 lub za pośrednictwem adresu do doręczeń elektronicznych: AE:PL-83123-25913-ESEDH-27, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wniesione na adres poczty elektronicznej organu pozostawia się bez rozpoznania.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
 3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
 4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
 5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. *o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 132 z późn. zm.) w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
Elżbieta Welnitz-Kędra
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Strona;
2. a/a.